

Welk een zaligheid geeft het bij-God-bewustzijn! Is er iets denkbaar, dat daarboven uitgaat? Zijn ze te overtreffen? Ze zijn te overtreffen, o ziel.

En wel door het in-God-bewustzijn.

Maar, waar het bij-God-bewustzijn reeds in enkele perioden van uw leven krachtig werkt, daar is dat in-God-bewustzijn nog zeldzamer.

Ja, het wordt hier op aarde voor u nooit mystieke werkelijkheid.

De apostel zegt, dat uw leven met Christus verborgen is in God.

Merk er wel op.

Verborgen!

Door het geloof kunt ge het alleen gervaarden, maar u niet voorstellen en ook niet doorvoelen.

Iets van de buitenzijde van die heerlijke vrucht van Christus' verdiensten kunt gij smaken, wanneer uw gemeenschap met uw Heiland waarlijk innig is.

Maar de eigenlijke vrucht toch niet.

Die blijft voor de hemelen bewaard.

En zelfs als Paulus naar den derden hemel is opgetrokken geweest, dan gewaagt hij wel van dingen, die hij gezien, beleefd heeft en die door menschenlong nooit zijn uit te spreken.

Doch dat hij de volle realiteit van het in-God-zijn heeft genoten, dat deelt hij niet mee.

Daarvoor is een gedurig liggen in den schoot van uw Redder noodzakelijk.

Ann de verzekering, dat het leven van de geloovigen met Christus verborgen is in God, laat hij dan ook de vermaning voorafgaan: bedenkt de dingen die boven zijn.

Boven wordt het u eerst geschoonken.

Boven wordt, wat nu ook bij het krachtigste geloof nog verborgen is, eerst openbaar.

De ervaring, de doorleving van het in-God-te-zijn wat zal dat meer dan verrukkelijk zijn!

U door God te voelen omsloten.

U niet slechts door Zijn genegenheden, maar door Zijn persoonlijkheid zelf te voelen omringd!

Ge kunt er zelfs niet van stamelen, o ziel.

Ge kunt er alleen naar verlangen.

Ge kunt er smachtend om smeeken.

O, laat dat toch niet na.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraaid?

IX.

Uitgangspunt voor de bespreking van deze urgente kwestie is het rapport, dat in deze materie op de Synode van 1917 werd uitgebracht en de koninklijke, welke daar werden aangenomen. De Synode achtte een herziening van de Statenvertaling niet beslist noodzakelijk.

Ten opzichte van de wenschelijkheid stond zij anders. Het rapport onderscheidde daarbij tusschen het groote bezwaren. De laatste zou de moeite niet loonen. Het gaf de voorkeur aan de tweede. Toch meende het rapport, en de Synode sloot zich daarbij aan, dat de Synode daartoe niet zelf het initiatief moest nemen, omdat nog te veel voorarbeid moest worden verricht.

Het bezwaar van den voorarbeid is thans weggenomen. Bijna een derde van heel de Schrift is door Gereformeerde Godgeleerden sindsdien opnieuw vertaald en gekommentarieerd. Dit mag voldoende gesicht om met den definitieven vertalingsarbeid een aanvang te maken.

Zij, die dien voorarbeid hebben verricht zijn als vanzelf tot vertalers aangeworven. Zij staan thans nog in de kracht van hun leven. En waar met de vertaling een aanzienlijke tijd is gemoeid, is uitstel zeer te ontbreken.

Ook dit mag niet vergeten: gelijk in den tijd der Statenvertaling is ook thans het tekstonderzoek tot een rustpunt gekomen. Men kan zeggen, dat we thans een nieuwen tekst receptus van het Nieuwe Testament hebben. Is dan niet de gelegenheid gunstig om nu met een verbeterde bijbelvertaling te beginnen?

Is de Statenvertaling tot stand gekomen in een tijd, toen men zich voor de autoriteit der Schrift hoog en heeft zij er middelkerwijs toe meegewerkt, dat in den tijd van inzien, welke daaro pgevolgd is, vele eenvoudigen aan de waarheid vasthielden, wij hebben er ons ernstig rekenschap van te geven of ons in deze mischien niet een de capo van het verleden wacht en of wij verantwoord zijn, wanneer wij het nageslacht niet het kostelijk kleinood nalaten aan een verbeterde bijbelvertaling. Wanneer onverhoopt de deformatie onze kerken mocht verminken, is wellicht in geen eeuwen een zuivere vertaling te wachten. En zoolang kan onze Statenvertaling niet meer mee.

Op het reformatoerisch program behoort verbetering der bijbelvertaling te staan vóór uitbreiding der belijdenis en herziening der liturgie, hoe gewenscht beide laatste ook zijn. Want en belijdenis en liturgie zijn ten opzichte van de Schrift secundair. God heeft de zielen der geloovigen aan die Schrift gebonden. Verreweg de meesten kennen echter de Schrift slechts in een vertaling. Maar dan heeft de kerk ook te zorgen, dat deze vertaling zoo getrouw mogelijk zij. En nu zal geen deskundige durven beweren, dat de Statenvertaling, hoe uitnemend ook, het moedersche licht doet uitschijnen, dat God over de Schrift voor het tegenwoordige gesticht deed opegaan. Het verschil tusschen „grondtekst“ en Statenvertaling is waarlijk niet zoo gering. Neemt men dat verschil niet zooveel mogelijk weg, dan zal hiervan het gevolg zijn, dat de gemeente meer en meer los wordt van het Woord.

Symptomen van losworden van het Woord komen af en toe in de prediking reeds tot uiting, door de individuele vertalingen, welke

van den kansel soms worden geboden en waarbij er zijn, die nog gebrekiger zijn dan de Statenvertaling.

Het besef, dat de Statenvertaling op meer dan één punt verouderd is, sijpelt langzaam, maar zeker naar heel de gemeente door.

Uitteraard is er een categorie van gemeentelieden, die dit besef zoolang mogelijk trachten te onderdrukken.

Maar daartegenover bevindt zich weer een andere categorie, die neiging heeft om in meer dan één opzicht de waarde der traditie te miskennen en die dit besef in niet te voren overwogen daden tot uiting brengen.

Het is een feit, dat er Gereformeerde gezinnen zijn, waarin bij de huiselijke godsdienst-oefening niet meer de Statenvertaling wordt gebruikt, maar partikuliere vertalingen, ja zelfs de Leidsche Vertaling.

Vraagt gij dan, waarom men zoo handelt en of zij over de meerdere juistheid van die vertalingen oordeelen kunnen, dan zult gij meermalen een antwoord ontvangen: dat nu juist niet, maar ik begrijp ze beter dan den Statenbijbel.

Het moet worden toegegeven, dat dit al een zeer oppervlakkig motief is.

Niet de betrouwbaarheid der vertaling geeft hier den doorslag, maar de leesbaarheid.

Wie dus aan den grondtekst een zin leent, die er in 't geheel niet in ligt, maar die bevattelijk is voor het verstand of meer het gevoel toespreekt, kan bij deze menschen voor zijn werk, dat zacht uitgedrukt niet serieuze mag worden geheeten, afzet-gebied vinden.

Zoo doen rationalisme en mysticisme hun intrede in de gemeente.

Verstand en gevoel beslissen wat God in Zijn Woord wil zeggen en wat niet.

En nu kunt gij en moet gij hiertegen ook wel toornen.

Gij kunt deze menschen om hun lichtvaardig radikalisme bestraffen.

Maar daarmee zijt gij niet klaar.

De kerk geve hun een vertaling, waaraan minder gebreken kleven.

Met toornen, berispen, kritiseeren komt zij er niet. Zij moet er iets positiefs tegenover stellen.

Al worden de bezwaren tegen de Statenvertaling overdreven, de bezwaren zijn er en worden steeds sterker gevoeld.

Te keeren is dit niet.

En het mag ook niet.

Die bezwaren behooien zoo spoedig mogelijk uit den weg geruimd te worden.

Zelfs alle voorwendsel moet worden ontnomen. Anders is de kerk niet verantwoord, dat haar leden van de waarheid afzwerven.

Men stelle zich niet gerust: het zijn maar enkelingen, die een modernistische bijbelvertaling ter hand nemen.

Die enkelingen oefenen ook invloed en slepen anderen mee.

De tijdgeest werkt de loswekking van het Woord in de hand.

Dat de kerk dit gevaar manmoedig onder de oogen zie en geen halve maatregelen neme of erger nog: zich van het nemen van maatregelen onthoude.

Op nog een ander symptoom dient gewezen.

Ik denk, dat iedere predikant met eenige ervaring, vooral in groote-stads-gemeenten er over meespraken kan.

Wanneer jonge menschen met moeilijkheden, welke de leer betreffen, tot hun dominee gaan en deze de Schrift voor hen doet spreken, is dit een vraag, die keer op keer wordt gesteld: maar moet die tekst misschien niet anders worden vertaald?

Zoozeer werkt het weten, dat de Statenvertaling gebrekkig is, den twijfel in de hand!

Een afwijkende meening zoekt men soms gaarne te dekken met een mogelijke onjuistheid in de vertaling.

En dan kan men soms zoo schrijnend voelen het tekort van de kerk in deze.

Wie met jonge menschen, die de talen, waarin de Bijbel geschreven is, zelf niet machtig zijn, in aanraking komt, kennis neemt van hun strijd, geduldig luistert naar hun moeite, zal zich van deze kwestie niet zoo luchtig kunnen afmaken.

Er is bij velen niet dat vertrouwen op het Woord Gods, dat er zijn moet.

Daaraan draagt ook schuld, dat onze bijbelvertaling niet is, die ze moet zijn en kan zijn.

Er bestaat hier werkelijk een noodstand.

Dat men zich niet susse en paale.

— Petrus van Maastricht over het spreken van de slang.

I.

De kwestie-Geelkerken is een bron van zorg, een bron van twist, maar ook een bron van lektuur.

De eene brochure gaat, de andere komt.

Er zijn er bij — wij hopen ze op een anderen keer te bespreken — die getuigen van ernstige studie.

Er zijn er ook bij, die de vertroebeling nog grooter maken.

Voegt daarbij de artikelen, welke in de bladen

daarover worden geschreven en gij verwondert u niet, dat sommigen besluiten: ik wil er niets meer van lezen, ik heb er genoeg van.

Toch worden zóó de moeilijkheden niet opgelost. Wij lezen ergens wel een voorstel om alle geschrift over deze kwestie te staken tot de Generale Synode, maar men kan van tevoren nitrekenen, dat dit voorstel niet wordt aangenomen.

En dat men zich uit, kan op zichzelf geen kwaad. De geesten worden openbaar.

Met droefheid ontwaart men, dat er in onze kerken stroomingen werken, die worden ze niet in tijds in goede bedding geleid, in plaats van een geleidelijke, een meer ingrijpende reformatie noodzakelijk maken.

We willen echter ook niet voorbijzien, dat er thans veel gesproken en geschreven wordt, wat later, als de bewogen psychische gesteldheid voor een kalmere heeft plaats gemaakt, gaarne zal worden teruggenomen.

Eigenaardig is het, dat zooveel de meening zijn toegedaan als zou de kwestie van het spreken van de slang in het Paradijs eerst nu een brandende zijn geworden.

Men meent soms fonkelnieuwe argumenten aan te voeren, terwijl, als men de geschiedenis raadpleegd had, zou bemerken, dat ze al erg oud waren.

Wat men op rekening van de laatste vorderingen der wetenschap schrijft, blijkt in vroeger eeuwen reeds te zijn gedebeerd.

Men sleept er soms Kant bij, als zou die de menschen over de slang en dergelijke kwesties aan het denken hebben gezet, terwijl historisch onderzoek uitwijst, dat ze vroeger precies oender en vaak nog scherper werden gesteld.

Wij willen in een paar artikelen den bekenden Gereformeerden theoloog Petrus van Maastricht over deze kwestie het woord geven en men zal, dank ons, wel eenige verrassende ervaringen opdoen.

Wij gebruiken hier de oude Hollandsche vertaling van zijn werk, hetwelk in 1749 verscheen.

Alle subjektiviteit is hiermee uitgesloten.

Wij hebben de spelling wat gemoderniseerd, maar den ouden zinsbouw lieten we onveranderd.

In het eerst leest deze wat zwaar, maar weldra went men er aan.

Op verschillende plaatsen handelt hij over het spreken van de slang, maar vooral op blz. 234—241 van het Tweede Deel zijner „Beschouwende en Praktische Godgeleerdheid“.

Hij tracht daar verschillende dwalingen te dezer zake te wederleggen. Vooral treedt hij op tegen Balthasar Bekker. Natuurlijk nemen wij niet elke uitdrukking en elk argument voor onze rekening, maar veel valt er uit te leeren. Wij citeeren dan:

„Ten vierde, aangaande de slang, den verbede, pleegt gevraagd te worden, niet zoo zeer wie en geweest zij van gedaante en soort, een basilisk, een adder, of eenig ander dier, dan wel hoedanig hij geweest zij, of een ware en natuurlijke, dan of alleen een gedaante daarvan, en indien een ware slang, of dan een slang alleen, dan of bestoot, vergeteld, bezeten en vervuld van en door den Satan, Philo de Jood van de wereldmaking, gelijk het gansche derde Hoofdstuk van Genesis, zoo ook deze slang in een leenspreuk veranderende, verstaat door dezelve niets anders dan den wil. Dezen volgt Origenes, die in de meeste plaatsen der Schrift allegoriseert; en onder de geestdrijvers Jakobus Behm, de geheele Genesis in een leenspreuk veranderende; integendeel laten sommige Joden niet dan een natuurlijke slang toe, welke Aben-Ezra (in Perusich super Gen. III) dapper verdedigt, en met welke 't houden de Sociniani, Kabalisten, Cyrillus (contr. Julian. lib III) en Kajetanus, die alleen den Satan verstaan, in de gedaante van een slang blinkende. Het gemeen en waarachtiger gevoelen der Gereformeerden is, dat 't geweest is een slang bezeten van den Duivel, en deszelfs werktuig in de verleiding: waarom Theodoretus (Quaest. in Gen. 32) zegt: ...

De slang is het werktuig geweest van dengene, die in der waarheid de vijand was. Want dat er een ware slang bij is geweest, blijkt zoowel uit het getuigenis van den tekst, Gen. III, als uit de straf van het op den buik kruipen en het eten van 't stof, vs 12. Doch dat er niet alleen een slang is tegenwoordig geweest, blijkt: I. uit de gelijkheid der plaatsen: Joh. VIII, 44; 2 Kor. XI, 3; Openb. XII, 9. II. Uit hare redeneering en verleiding III. Uit de aangekondigde straf der kopvermorzeling, aan geen anderen aangedaan of zullende aangedaan worden aan den Satan, Rom. XVI, vs 20. Hetgeen nu, behalve deze dingen, aangaande de orde van deze Verbondschending, en aangaande de eerste beweging daarvan, insgelijks aangaande de zwaarte, en andere stukken meer pleegt beredentwist te worden, hebben wij reeds allang in het Leerstukke en Verklarende deel aangeroerd.

Men vraagt, ten vijfde, of het verhaal van de verzoeking en verleiding der eersgeschapen menschen historisch zijn, dan allegorisch. Wij zullen niet wederom voor den dag roepen diegenen, welke wij in het Verklarende deel, en in de voorgaande paragraaf geteekend hebben.

Balthasar Bekker onlangs in zijn betooverde Wereld I Boek, XII Hoofdst., omdat hij meende, dat de geschapen geesten niets anders zijn dan enkele dieringen, en dat ze derhalve door hun eigen krachten buiten zich niet werken, als hij zag, dat hem voor het tegengestelde zou tegenovergesteld worden de historie der verleiding van den Satan door de slang, waar door die gewrocht heeft buiten zich, zoo op de slang, als door middel en behulp van dezelve op de vrouw; tracht met inspanning van alle krachten te

verwerven, — goricsh verbi § 1, dat hij alle zwaarigh op te lossen, hetgeen zijn kwade geest, hij § 2 te e leed heeft, e verhaalt; on te vergelijken dat de Duivel moordenaar van alwaar hij z heid bedrog, alwaar hij z Satan; dat den aan dit daarop alle

Daarna vermeld werd de slangen en gedaante, dan niet be maant één ve voorzelsel: e geregd worc daar er list, boven § 6, c enig onrede zij, om den wel een me begaafd was Envel § 7, geenerhande wier behulp hij geen tong, hij de Vrouw verstoken is toe zon hij hebben? Wa gesteld zijden ken heeft, ze een grooter cell ooit ged, gelijkt de es, macht sprek, Duivel zich heeft, dan G ver de reden, geweest zijn, niet zegt, d heeft. Hij v geweest, die zeldde slang, digde. Doch hoe kan Gos digde hij hee arde, hetwe eigen was doe hij Pareus, val op vroeten kan worden, straf aangek, daar men op Dat ook § 16 er vijandschap Vrouw en he vijandschap menschen en a leenwen, tige ten de slange enz.

Vervolgens wordt, en dan Satan Eva ver kan worden, geworden, te hierin bij her Duivel, noch stan worden, torischer, moet worden oorsprong van der menschen en raadslag, andere wijze zeggen. Dat slang alleen, c Ondertusschen verhaal zij, v twijfel niet v 'mans ganc, laten wij dez wegen“.

Een

Het wordt zo van docent v, doeling van de rede als zoodan, wing wat de aut, hoistische rich, confessioneele“, daarvan ons st dr Kuypers voo in wijderen zin christenen, die verkeerd belich, wordt gevonnist. Slechts veroo, opmerkingen. De eerste is, wat al te veel draagt. Hij sp, altescentie per, de generatie“, hione, en bezon, voor zelfouten r